

LÁSZLÓ NOÉMI

az utolsó próbatétel

*gránitfalakon siklik az árnyék
hajlik utána a zergevirág
vén balalajkát penget egy asszony
szempillája se rebben*

*távol a ködben villan a mente
illan az első gyér diadal
nyargal a lenhajú fattyú a naphoz
északi jegenyék csókjaival*

átváltozás

*völgyről völgyre zsendice must
egyszeri íze a számban
bölcső nádas zsályabokor
amerre háltam*

*vágtat a szarvas
siklik a szán
sajka suban a tavon
azután*

*zsellér ballag
szűköl az eb
tücskök éjjele: zöngé zizeg*

*rozsdá virágozik
meglep a hír:
északon üszkös a szűzföld*

*porlik a sáfrány
szikkad a lóp
menekül aki bír*

*húron a visszhang: virrad a rég
földbe parancsolt álom
felfele kúszik az ében az ősz
hajszálakon*

aurora borealis

*hamvas az ajkad
foszlik a nyár
hétnapi járóföldre a dér
illata mélyül
súlyos a bor
már pibekönnyű az árpakenyér*

*szikra se virraszt
gally se zizeg
jávorszarvasaim szelídek
táncol a pillád
rezzen az ág
hull a szívünkre a bodzavirág*

Holdfény-szonáta

*utolsó este másfele figyelt
a válla alig láthatóan rándult
ezúttal kő kövön maradt
ahogyan illik*

*a tarkó alól csöppnyi szürke fény
oldozta el magát majd a gerincen
futott mutatva mindent
ami más*

*inkább unott mint bölcs kissé
talán törődött volt aznap
szót se szólt kertről gyerekről
sóról*

*kezén egykedvűen csüngtek az ujjai
karja a vállán homlokán a haj
mindene szürke végül mint a fény
sebaj*

Történet hézagokkal

*a csonka ágak közt fagyos
körtérre bukkant felkiáltott
de elszaladt s nem hajította el*

*zsebben a kézzel rövidlátón álltam
a kerítés szögében ahol állok
hallani véltem valamit
aztán csak illatok*

*időnként eljön simogatja arcom
talpamnál indulattal megroppan a fű
bőre mögött a hűvös gömbölyűség*

*lélegzetünk akadozó karunk kegyetlen
ajkunk gyenge volt első igazi
testünk gyönyörű*

Krónika

*a folyosó előtt mindig volt új szava
keresek hozzá új mozdulatot
így folyt a játék*

*míg a folyosón
mély volt az árnyék
mély a félelem*

*mert végtelenül egyszerűen éltünk
én tőle féltem olykor ő velem
lábujjhegyen csontig fehérben jártunk
mindig ugyanúgy*

*mit volt mit tenni mást
a folyosó után mindig került
csipetnyi balszerencse*

JÓZSAY ZSOLT: KETTEN